

Alon a rytieri zo Skálie

Muž v hnedej halene a koženej veste kráčal krížom cez pahorkatiny. Pri boku sa mu hompáľal meč v pošve. Hrozivé čierne mračná zakrývali oblohu ako predzvesť pekelnej temnoty valiacej sa do sveta. S každým návalom vetra sa lúčna tráva so suchotom zavlnila a pripomínala vlny na vodnej hladine.

Alon cestoval už dva dlhé a únavné dni. Nechal za sebou pochmúrne Hmlisté Hory. Nikde nebolo ani stopy po ľudskej činnosti. V tejto panenskej prírode nenatrafil na žiadne domy ani cesty.

Nevedel kam ho kroky dovedú a nemal ani tušenia kde sa vlastne nachádza. Čarodejnica lesa mu povedala, že niekde týmto smerom je mesto Skália.

Premýšľal, kde asi tak môže byť zlatovlasá Sarita. Rozdelili sa v lese a odvtedy ju nevidel. Bola ešte stále živa?

A tak Alon kráčal zamyslene ďalej. Pozeral sa do diaľky a dúfal, že čoskoro stretne nejakých ľudí.

Na poludnie sa mu podarilo objaviť starú vychodenú cestu, ktorá pretínala nekonečné pahorkatiny. V tvrdej hline si všimol stopy kopýt. Zdalo sa, že tadiaľto nedávno niekto prešiel.

Netrvalo dlho a natrafil na malé prekvapenie. Popri ceste sa páslo celé stádo osedlaných koní. Videl tiež odstavené drevené vozy. Dve desiatky rytierov v oceleových brneniach postávali len tak okolo, alebo ležali v tráve a oddychovali pod stromami. Vo vetre viali rôzne vlajky s erbmi. Už na prvý pohľad bolo vidieť, že sú to ostrieľaní veteráni.

Jeden z mužov si všimol prichádzajúceho Alona. Zakýval na neho a privolal ho gestom ruky.

„Zdravím ťa, cudzinec,“ privítal ho bojovník v oceleovom brnení, akurát na hlave nemal prilbu. Mohol mať okolo štyridsať rokov. Jeho masné krátke vlasy prezradili, že sa neumýval už niekoľko dní. Nad hornou perou sa mu vynímal ľahký elegantný fúz. Tváril sa prísne a v ruke zvieral veľký obojručný meč. Vždy keď sa pohol, jeho zbroj zacinkala.

„Dobrý deň,“ riekol Alon úctivo. Nechcel pred rytiermi pôsobiť ako neohrabaný sedliak. Nemohol pustiť oči z toho masívneho brnenia. Bol to majstrovský kus.

Opancierovaný muž si ho premeral od hlavy po päty a potom sa predstavil: „Ja som barón Herald Steman zo Skálie,“ gestom ruky zahrnul celú karavánu. „A toto sú moji najlepší rytieri. Teda to, čo z nich ostalo.“

„Ja som Alon,“ predstavil sa.

„Odkiaľ ideš, Alon? Vieš o tom, že je zákaz vychádzania?“

„Idem z Hmlistej Hory,“ odpovedal pohotovo. „O zákaze som už počul.“

Barón Herald mávol rukou. „Do riti aj so zákazom. Teraz je to celkom jedno. Skôr ma zaujíma Hmlistá Hora. Ako to tam vyzerá?“

Alon si povzdychol. V mysli sa mu vynorili obrazy démonov. „Neostalo tam ani živej duše.“

Barón sa zamračil. „A čo Besiedky?“

„Zhoreli do tla.“ Táto dedina zvykla slúžiť ako dopravná tepna a útočisko pre karavány. Ležala v srdci Hmlistých Hôr, až pokiaľ ju nevypálil démoni.

„Tak sme v riti,“ poznamenal Barón. „Prekliati démoni.“

Alon mlčal. Nevedel, čo povedať.

„No nič,“ pokračoval barón Herald Steman. „Alon, vidím, že máš pri sebe meč. Vieš s ním narábať?“

„Áno,“ odvetil.

„A ako si unikol démonom? Zrejme ti nemusím hovoriť, že sú všade.“

„Viem. Stretol som ich,“ odpovedal Alon.

Barón mu do hrude zapichol prst. Jeho brnenie zacinkalo. Pozrel mu do očí. „Ty mi teraz povieš, ako si ušiel démonom. Si prvý, koho sme stretli za niekoľko dní.“

Alon pod tlakom urobil krok vzad. „Utekal som,“ rozhovoril sa. „Niekoľkých som zabil. Podarilo sa mi zabiť aj kozieho démona.“

„Čo?“ vyhrkol Barón. Otočil sa na svojich mužov, ktorí sa ponevierali popri ceste. „Hej! Kde je Connie? Zavolajte ju!“

Rytieri sa začali obzerať. Niečo si šomrali a mykali plecami.

„Banda je to,“ postťažoval sa. „No tak? Kde je Connie?“

Niečo sa šuchlo medzi stromami pri ceste. Vyšla odtiaľ plavovlasá žena s arogantným výrazom v tvári, priam až nadradeným. Na sebe mala honosnú červeno-modrú blúzu. Za opaskom ukrývala dýku so symbolom pentagramom na rukoväti. Pozrela sa na cudzinca svojimi modrými očami.

„Kto to je?“ spýtala sa. „Prečo ma rušíš?“

Barón sa netváril nadšene. „Kde si bola?“

„Ženské veci,“ odsekla. „Alebo ma chceš stále kontrolovať?“

Herald Steman nedbalo mávol rukou. „To je jedno. Pozri, tento muž tvrdí, že zabil kozieho démona.“

Žena sa pobavene zasmiala. „Ha, dnes si hocijaký sedliak vymyslí čokoľvek.“

Alon len mlčal a preskakoval pohľadom z Baróna na tú arogantnú ženu.

„Onemel si?“ vyštekla žena. „Ako sa voláš?“

„Alon.“

„Ja som Constanza, ale blízki ľudia mi hovoria Connie. To znamená, že ty ma budeš volať Constanza. Jasné?“

Alon mlčky prikývol. Podobné chovanie zažil vo svojej rodnej zemi, kde slúžil v mestskej stráži. Namyslené deti šľachticov sa správali presne takto.

„Takže ty si zabil baphometa?“ opýtala sa ho Constanza.

„Áno,“ odpovedal Alon.

„No ukáž,“ riekla plavovláska. Vytasila dýku s pentagramom na rukoväti.

Alon podvedome siahol na svoj meč a urobil krok vzad, veď tá ženská na neho mierila hrotom ostrej dýky. Na svojom ramene však ucítil ťažkú oceľovú rukavicu.

„Len pokoj,“ povedal muž v brnení. „Nič sa ti nestane. Len pokoj.“

Alon sa mračil, no nemal na výber. Bola tu kopa po zuby ozbrojených rytierov. So svojim starým mečom by nepremohol ani jedného a nie ešte dve desiatky.

Constanza k nemu prikrčila. Špičkou čepele sa ho jemne dotkla. Pentagram na rukoväti sa rozžiaril na červeno.

Urobila krok vzad. Dýku vrátila do puzdra. „No,“ riekla.

„Čo?“ pridala sa Barón. „Čo sa deje? Connie?“

„On je,“ hovorila Constanza, „Ten muž je v spojení s peklom. Pentagram neklame.“

Barón zovrel pevne rukoväť svojho obojručného meča, ktorý mal stále prehodený cez rameno. „Stačí slovo a pripravím ho o hlavu.“

Alon neveril vlastným ušiam. „Ja som nič neurobil,“ ohradil sa.

Connie rýchlo zakročila: „Nie, nie, nie. Počkaj ešte. To neznamená, že je nepriateľ.“

„A čo?“ opýtal sa nedočkavo Barón.

„Tento muž bol poznačený,“ vysvetľovala plavovlasá žena. „Poznačený peklom.“ Pozrela sa Alonovi uprene do očí. „Nemávaš nočné mory?“

„Mal som,“ odpovedal Alon.

„Čo si videl?“

„Krvavú riekú.“

„Tak tu to máš,“ povedala Connie. „Tento muž sa určite stretol s kozím démonom a myslím si, že ho skutočne zabil. Inak by sa z toho živý nedostal.“ Po týchto slovách sa zamyslela. „Hm. Otázne však je, ako sa mu to podarilo?“

„Presne,“ pridala sa Barón. Otočil sa na Alona. „Ako sa ti ho podarilo zabiť? Ak je to teda pravda. A žiadne rozprávky. Jeden muž nemôže premôcť kozieho démona a jeho svorku. No tak? Ako to bolo?“

Alon nasucho prehltol. Kde by mal začať? „No,“ dal sa napokon do reči. „Nezabil som ho tak celkom sám. Pomohla mi jedna žena, ktorá dokázala vytvoriť zlaté svetlo.“

„Zlatý otrok,“ prerušila ho Connie. „Stretol si zlatého otroka?“

„Áno. Volá sa Sarita. Spolu sme utekali z Besiedok, keď ich vypálili démoni. Baphomet nás dobehol a...“ odmlčal sa. Spomenul si na to, ako ho démon posadol. Ako cítil strach a smútok. Keby tam vtedy nebola Sarita a jej zlaté svetlo, tak by ho démon zabil.

„A čo?“ vyzvala ho Connie. „Hovor!“

„Zabil som ho mečom. Sarita ho ochromila zlatým svetlom. Malí čierni démoni sa rozprchli na všetky strany.“

„Zaujímavé,“ riekla Constanza. „Ako sa ti podarilo dostať sa z Hmlistej Hory? Čierni démoni vás museli neskôr dobehnúť.“

„Dobehli,“ prikývol Alon. „Prišla hmla a rozdelili sme sa. Sarita ušla a ja... No ja som sa...“

„Ty si sa čo?“ skočila mu do reči zlatovláska. „Všetko z teba musím ťahať.“

Pridal sa aj Barón: „Hovor. Je to dôležité.“

Alon si povzdychol a pokračoval: „Zachránila ma čarodejnica lesa. Preniesla ma za pomoci hmly niekam na iné miesto.“

„Pfff,“ odfrkla si Connie. Zdalo sa, že sa urazila. „Čarodejnica lesa? Hentá obyčajná... ach,“ mávla rukou.

Do rozhovoru sa pridala barón Herald. „Connie, čo sa deje? Ty tú čarodejnicu poznáš?“

„Samozrejme,“ odpovedala. „Nikdy som ju nemala rada. Ale to je jedno.“ Potom venovala pozornosť opäť mladému mužovi v hnedej halene. „Takže ona ťa zachránila? A potom čo?“

„Ošetrila moje zranenie,“ odpovedal jej Alon, „a preniesla ma na druhú stranu Hmlistej Hory. Odvtedy som na ceste.“

„Ja mu verím,“ zhodnotila napokon Constanza. „Tolko detailov by si nevymyslel. A pentagram sa tiež rozžiaril.“

Barón jej odpovedal: „Dobre. Ďakujem, Constanza. Môžeš ísť.“

„Ako povieš,“ odsekla Connie. „Ak ma budeš potrebovať, budem tam,“ ukázala medzi stromy. Potom odišla do porastu a stratila sa z dohľadu.

Alon mal z toho všetkého v hlave zmätok. Čo sa to dialo? Kto boli títo ľudia?

„Vidím,“ dal sa do reči barón, „že si zmätený. Pod', sadneme si a ja ti všetko vysvetlím.“

Presunuli sa do stredu karavány. Barón oprel svoj obojručný meč o jeden z drevených vozov. Potom z neho vybral dve malé rozhegané stoličky a položil ich do trávy hneď vedľa prašnej cesty.

Rytieri v brneniach posedávali naokolo, alebo sa venovali svojim zbraniam. Ozývalo sa brúsenie mečov. Kone sa pásli na lúke opodiaľ.

Barón Herald Steman si sadol na chabú stoličku. Tá vŕzgala a jej nohy sa zaborili do zeme pod váhou ťažkého brnenia. Držala pokope len silou vôle.

„Nech sa páči,“ ukázal barón na stoličku oproti. „Sadni si.“

Alon sa posadil. Bola to úľava. Po toľkých dňoch na cestách mal unavené nohy.

„Takže,“ pokračoval barón, „prišli sme zo Skálie, aby sme ochránili karavány smerujúce do Hmlistých Hôr. Do mesta sa dostali správy o démonoch a tak sme tu.“ Zabladel sa na zamračenú oblohu. „Ale to sme nevedeli čomu budeme čeliť. Pozri sa naokolo. Koľko tu vidíš mužov?“

Alon sa rozhliadol. „Možno dvadsať?“

„Tak je,“ prikývol barón. „Ale bolo nás dvakrát toľko. Natrafili sme na démonov a na to sme neboli pripravení. Väčšina týchto vozov, ktoré vidíš sme zachránili zo zničených karaván. Kvôli tovaru zomrelo dvadsať mojich rytierov.“

„To je mi ľúto,“ odvetil Alon.

„A teraz máme väčší problém. Nemáme sa ako dostať domov do Skálie.“

„Ako to?“

„Tam,“ barón ukázal smerom k Hmlistým Horám, „tam nás blokujú démoni. No na druhej strane nás blokuje...“ odmlčal sa a hľadal vhodné slová. „Ehm, tam nás zase blokuje pekelný barón.“

„Pekelný barón? Kto to je?“

„Otázka nie je, že kto to je. Otázka znie, že čo to je.“

„Čo to teda je?“

„To je jeden odporný démon z pekla,“ vysvetľoval Herald Steman. „Je veľký ako hovädo. Má hlavu býka, červené oči a plamenné rohy. Telo má skoro ako človek v tom zmysle, že má nohy a ruky, ale inak sa skôr podobá na medveďa. Chodia s ním desiatky malých čiernych démonov.“

Alon ostal ticho. Jeho predstavivosť bežala naplno. Snažil si vybaviť podobu toho zvláštneho démona.

„Nevieš si ho predstaviť, čo?“ riekol barón. „A najlepšie je, že mu dali rovnaký titul ako mám ja. Obaja sme baróni.“

„Kto mu dal titul?“

„To sa musíš spýtať Constanzi. Ona ho tak nazvala. Vraj to čítala v nejakej knihe.“

„Hm,“ zamyslel sa Alon. „Čo je ona vlastne zač? Prečo vie toľko o démonoch?“

„No to máš tak,“ dal sa do rečí barón. „Chodila do školy mágie, ale nedarilo sa jej v tradičných... Ako to nazvať? V tradičných smeroch? No dajme tomu. Avšak akosi sa dostala k okultnej mágii a tá jej teda ide. No a ona teda prišla s tým, že ten démon s hlavou býka sa označuje ako pekelný barón.“

„Zvláštne,“ poznamenal Alon a pomrivil sa na stoličke. Zdalo sa mu, že jedna nožička nedolieha na zem. „Takže o démonoch sa už vedelo predtým?“ opýtal sa.

„Len z kníh a rozprávok,“ odpovedal Steman. „Kto by tomu veril? Nikto nikdy démona nevidel, teda až doteraz.“

„Ja tomu nemôžem uveriť ani teraz,“ povedal Alon.

Barón sa k nemu naklonil. „A ešte niečo. Constanza je dcéra vojvodu. Má modrú krv. Preto sa chová tak nadradene.“

„Na to som zvyknutý,“ odvetil Alon. „Pracoval som v mestskej stráži.“

„Ha!“ vyhrkol Herald Steman. „Tak potom s tým máš bohaté skúsenosti.“

„Tak je.“

„Dám ti ešte jednu radu. Nikdy nebojuj s démonmi bez brnenia.“

„Na to som prišiel aj sám,“ riekol Alon. „Kozí démon mi takmer vytrhol srdce z hrude. Ostala mi rana, ale pomohla mi čarodejnica lesa.“

„To sú veci, čo?“ hovoril barón. „Čarodejnice a démoni. Žijeme v nejakom zvrátenom príbehu.“

„Asi áno.“

„Čo si to predtým hovoril o žene so zlatým svetlom?“

„Ach,“ povzdychol si smutne Alon. „Volá sa Sarita, ale ako som už povedal, rozdelili sme sa v lese. Z dlaní jej išlo zlaté svetlo, ktorým dokázala zahnať démonov.“

„To by sa nám zišlo. Nevieš, kde môže byť?“

Alon nesúhlasne zakýval hlavou.

„Škoda.“

„Čo bude teraz?“

„Neviem,“ priznal barón. „Musíme sa nejako vrátiť do Skálie, ale cez démonov sa nedostaneme. Obsadili hraničné pohorie. To sú zalesnené kopce, ktoré oddeľujú tieto pahorkatiny a Skáliu. Takže kým na niečo neprídeme ostaneme tu. Toto miesto sa zdá byť bezpečné. Môžeme sa schovať v tomto lesíku pri ceste a zároveň máme výhľad na lúky. Ak sa niečo bude blížiť uvidíme to.“

„Aha,“ zašomral Alon sediaci na stoličke.

Barón Herald Steman sa mu pozrel do očí. „Tak čo? Budeš pokračovať sám, alebo sa pridáš k nám?“

„Pridám sa,“ odpovedal pohotovo Alon. Samoty mal akurát tak dosť a určite sa bude cítiť bezpečnejšie v spoločnosti rytierov.

„Vitaj medzi nami. Dám ti jedlo a koňa, ale musíš vedieť, že to nie je zadarmo. Očakávam, že budeš bojovať a robiť čo ti poviem.“

„Súhlasím.“

„Výborne.“

Alon strávil zvyšok dňa potulkami okolo karavány. Sem tam prehodil slovo s nejakým rytierom. Obdivoval majestátne brnenia, hromady zbraní a krásne kone, ktoré sa pásli povedľa cesty. Barón Herald Steman chodil pomedzi svojich mužov a čosi im hovoril. Rozhadzoval pritom rukami a neustále ukazoval kamsi do diaľky.

Bol už podvečer keď si Alon konečne ľahol do trávy pod strom. Odtrhol jedno zelené steblo a neprítomne ho krútil medzi prstami.

„Môžem si prisadnúť?“ Ozval sa ženský hlas.

Alon zdvihol hlavu. Bola to Constanza. „Samozrejme,“ riekol.

Zlatovláska s dýkou za opaskom sa zvalila do trávy vedľa neho.

„Aké to je?“ opýtala sa odrazu.

„Čo?“

„Snívať o pekle.“

Alon jej venoval čudesný pohľad.

„Odpovedaj,“ prikázala mu Constanza. Jej hlas mal určitú nadradenosť, akoby sa bavila so sluhom.

„Je to zlé,“ odpovedal Alon. „Je to veľmi živé, takmer skutočné.“

„Čo tam vidíš?“

Alon si povzdychol. V mysli sa mu vynorili obrazy pekla. „Vidím tam rieku plnú krvi. Plávajú v nej časti ľudských tiel. Smrdí to tam ako v tej najväčšej riti. Démoni z rieky pijú a požierajú zvyšky ľudí.“

„Odporné,“ ohrnula nosom Constanza. „Ale presne toto sa píše v knihách. Úžasné.“

„Čo je na tom úžasné?“ čudoval sa Alon.

„Ty si prvý, kto potvrdil to, čo sa píše v knihách. Takže je to pravda.“

Alon jej venoval pohľad. „Kto ty vlastne si? Si čarodejnica?“

Constanza mávla rukou. „Pfff, že čarodejnica. Chceš ma uraziť? Moje vedomosti by nedokázala pochopiť žiadna z tých akože čarodejníč.“

„Ale,“ dal sa do reči Alon, „barón povedal, že si učila na škole mágie.“

„A čo?“ odsekla Constanza. „Hej bola som tam, ale nebavilo ma to.“

„Jaj tak.“

„Niečo sa ti nepáči?“ vyštekla na neho. „Stačí slovo a môžem ťa poslať naspäť k tej tvojej lesnej čarodejnici.“

Alon bol na takéto chovanie zvyknutý ešte z čias, keď pracoval v mestskej stráži. Nič si z toho nerobil. „Volá sa Tera,“ riekol pokojne a s úmyslom ju vyprovokovať.

„Viem ako sa volá. Poznám ju zo školy mágie, aby si vedel. Poznám ju lepšie ako ty. Vždy bola

čudná. Preto je sama v lese plnom démonov.“

„Ako povieš,“ odvetil nedbalo Alon a zapozeral na kone, ktoré sa pásli za cestou.

„Hej!“ vybehla na neho a prstom ho štuchla do ramena. „Ešte som s tebou neskončila.“

„Čo ešte?“

„Kde je tá žena so zlatým svetlom?“ vyzvedala ďalej. „Chcela by som ju preskúmať.“

„Netuším kde je,“ odpovedal Alon. „Ako ju chceš skúmať?“

„Zlatí otroci sú výnimoční ľudia,“ vysvetľovala Constanza. Zdalo sa, že je vo svojom živle. „Nikto nevie, prečo sú spojení s peklom a ani odkiaľ to zlaté svetlo ide. Zaujímavé je, že najskôr musia prejsť mučením.“

„Hej,“ prikývol Alon. „To mi hovorila. Je to smutné.“

„Nie,“ Constanza nesúhlasne pokývala hlavou. „Nie je to smutné. Je to fascinujúce. Mučíš človeka, aby si v ňom prebudil zvláštne sily, ktorým nikto nerozumie. Je celkom jasné, že títo ľudia, zlatí otroci, boli stvorení, aby bojovali proti démonom.“

„Ako to myslíš?“

„Niektu tu na zemi v našom svete vedel o démonoch už dávno. A niekto vytvoril zlatých otrokov, aby sa démonom ubránil. Všetko sa to stalo v ďalekej minulosti. Preto dnes už nevieme takmer nič. Len čo sa zachovalo v starých knihách.“

Alon sa čudoval, ako rýchlo Constanza dokázal zmeniť náladu. Očividne ju rozprávanie o démonoch bavilo. „A čo sa píše v knihách?“

„Základné veci. Všetko sa spomína len tak okrajovo.“ Vytasila spoza opasku svoju dýku s pentagramom na rukoväti. „Ale podľa návodu sa mi podarilo vytvoriť túto dýku. Stačilo použiť trochu mágie a spojiť ju s démonom. Musela som jedného touto dýkou zabiť. Teraz, keď sa blížia démoni, alebo niekto ako ty poznačený peklom, tak sa rukovať rozžiarí.“ Namierila na neho hrot dýky. Pentagram sa rozžiaril na červeno. Potom dýku vložila do pošvy za opaskom. „Vidíš?“

„Vidím.“

„Je to dobrá pomôcka. Chcela by som ju vyskúšať na tej tvojej zlatej žene.“

„Už som ti povedal, že neviem kde je.“

„Škoda,“ zašomrala si Constanza.

Alon ležal v tráve pod stromom a pozeral sa, ako medzi pochmúrne mračnami zapadá slnko. Zafarbilo oblaky do krvavej farby. Vedľa neho sedela plavovlasá Constanza, ktorá zamyslene hľadela niekam pred seba. Celkom iste premýšľala o démonoch a pekle.

Obaja mlčali zahĺbení do prúdu vlastných myšlienok.

Slnko zašlo rýchlo a nastúpila noc. Temné oblaky neprepúšťali ani náznak mesačnej žiary. Niekde v lesíku za nimi sa medzičasom rozhoreli plamene.

Z tmy sa ozvali výkriky baróna. Zvolával všetkých k ohňu. „Pod’te! Všetci ku mne! Hneď!“

Constanza vyskočila na nohy a špičkou topánky ľahko kopla Alona do nohy. „Vstávaj. Volá nás barón.“

„Veď idem,“ odsekol Alon. Vstal a zamieril do lesíka.

Rytieri sa zišli okolo ohňa. Žiara tancujúcich plameňov sa odrážala na ich lesklých brneniach. Barón Herald Steman sa zamračene rozhliadal na svojich mužov.

„Sme všetci?“ spýtal sa barón ako sa snažil všetkých spočítať. „Tak začneme.“

Constanza sa naklonila k Alonovi a pošepkala: „Teraz to začne. Bude štekať rozkazy.“

„Hej!“ zakričal barón z opačnej strany ohňa. „Connie, chceš nám niečo povedať?“

„Nie,“ odvetila mu. Potom sa zase naklonila k Alonovi: „Ako ma mohol počuť?“

Alon mykol plecami. Táto žena bola neuveriteľne náladová. Chvíľu sa s ním bavila ako s otrokom a teraz sa tvárila akoby sa priatelili.

„Dobre!“ pokračoval barón. „Po rozhovoroch s vami som sa rozhodol, že ráno sa pokúsime vrátiť do Skálie. Dedina Besiedky v Hmlistých Horách je minulosťou. Démoni ju zničili, takže naša úloha sa tým skončila. Teraz sa musíme dostať zdraví a živí domov do Skálie.“

Rytieri ho potichu počúvali. Niektorí hľadeli do plameňov, iní do zeme a ďalší sa pozerali na baróna a hltali každé jeho slovo.

Herald Steman pokračoval: „Tuto Alon nám priniesol tieto zlé správy o Besiedkach. Bol svedkom toho, ako dedinu vypálili.“

Rytieri mladému mužovi venovali len letmé pohľady.

„Preto sa ráno vydáme na cestu domov. Dnes v noci si oddýchnite. Za svitania vyrazíme. Pripravte si zbrane a brnenia. Čaká nás veľmi náročná cesta.“ Na krátky moment sa odmlčal. „Stratili sme bratov v zbrani. Nebudem vás klamať. Možno sa domov nevráti ani jeden z nás.“ Zovrel päť v oceľovej rukavici a buchol ňou po hrudnom pláte, až to zadunelo. „Ale my sa nevzdáme. Budeme bojovať! Nikdy sa nevzdáme!“

Barón dal do vzduchu päť. „Za našich bratov!“

„Za bratov!“ zakričali zborovo rytieri.

„Ďakujem za pozornosť,“ dodal barón. „Ste voľní!“

Rytieri sa rozišli na všetky smery. Niektorí odišli medzi stromy a ďalší niekam ku karaváne pri ceste. Zopár ich ostalo sedieť potichu pri ohni.

Alon sedel v šere pod stromom opodiaľ ohňa. Vládlo tu ticho. Nikto nič nehovoril. Len pri ceste si niekto brúsil meč. Všetci vedeli, čo ich zajtra čaká.

Chcel spať, ale nedalo sa mu. V hlave mal veľa myšlienok a nevedel ich utriediť. Premýšľal nad udalosťami posledných dní. Nemohol z hlavy vypustiť obrazy krvavej rieky. Vždy keď zavrel oči uvidel malých čiernych démonov a dedinu Besiedky v plameňoch. Všetko na neho doľahlo. Bolo to vôbec skutočné?

„Ach,“ povzdychol si nahlas.

„Čo je?“ ozvala sa Constanza z tmy. „Čo vzdycháš?“

Alon jej neodpovedal.

Constanza si sadla na zem oproti nemu. „No tak?“ spýtala sa.

„Čo tak?“ odpovedal otázkou Alon. Chcel byť sám so svojimi myšlienkami.

„Čo sa ti nepáči?“ opýtala sa ho.

„Všetko,“ odpovedal Alon. Zachvátila ho zlosť. „Tí prekliati démoni aj to, že neviem, kde je Sarita. Žije vôbec? A vieš čo maerie najviac? Že neviem, či zajtra prežijem ja. To mám naozaj umrieť takto ďaleko od domova? Jeden deň si len tak kráčam lesom a sedím v hostinci a potom zrazu celá dedina ľahne popolom a mňa naháňajú akýsi démoni po lese. Vieš čo som si vytrpel, kým som sem prišiel? Ha? Snívala si niekedy o krvavej rieke? Prekliat ťa niekedy kozí démon? Čo?“

„Len pomaly,“ ohradila sa Constanza. „Ja za to nemôžem.“

„Ani neviem ako chutí normálne jedlo,“ hundral ďalej Alon. „Nie, vieš čo? Ja už ani neviem, aké je to byť najedený. To ty asi nepoznáš. Všetko máš na striebornom tanieri, že? Nie všetci majú šťastie narodiť sa ako šľachta.“

Constanza vyskočila na nohy. „Keby...“ zamrmlala a ostala ticho. „Ale nič.“ Neveriacky pokrútila hlavou. Otočila sa a bez slova odišla preč.

Alonovi bilo srdce od hnevu. Uvedomil si, že to asi prehnal, no bolo mu to jedno.

Schúlil sa pod stromom a privrel oči.

Ráno bola karavána pripravená vyraziť. Rytieri vysadli na kone. Ich zástavy hrdo viali vo vetre. Šedé mraky na oblohe nepredpovedali nič dobré.

Alon sa vyhupol do sedla. Barón mu požičal statného hnedáka. Vraj ostal po nejakom rytierovi, ktorého zabili démoni.

Herald Steman v plnej zbroji a na krásnom koni si prezrel svoj sprievod. „Vyrážame!“ zakričal.

Vozy zavrzgali a pohli sa vpred po prašnej ceste. Rytieri popohnali svojich tátošov do kroku.

Alon sa držal takmer na samom konci. Húpал sa v sedle do rytmu koňa. Kopytá upokojujúco klopotali na prašnej ceste.

Pohľadom vypátral Constanzu. Išla na čele sprievodu hneď vedľa baróna. Ráno okolo neho niekoľkokrát prešla a celkom ho ignorovala. Nevenovala mu ani len pohľad.

A tak Alon išiel spolu s rytiermi zo Skálie. Nevedel čo ho čaká. Netušil, či sa vôbec dožije zajtrajšieho dňa.